

FEUILLETON

EUROPEAN ORTHODONTOLOGICAL SOCIETY.
Parijs 26--27 Mei 1933.

Op het Orthodontische Congres te Londen in 1931 was besloten in 1932 te Parijs bijeen te komen onder voorzitterschap van Dr. Georges Villain.

Vanwege de economische moeilijkheden werd deze vergadering een jaar uitgesteld en ten slotte uitgeschreven gelijktijdig met die van de Société Française d'Orthopédie Dento-faciale in het Hotel Majestic.

Op den vooravond der vergadering waren de uit een achtal landen gekomen leden met hunne dames de gasten van den voorzitter en zijn echtgenoot op een receptie in bovenbedoeld Hotel, waar, behalve een goed voorzien buffet, piano, viool en zang de aanwezigen bezig hielden, terwijl een conférencier met het onmiskenbaar talent en de spot van Montmartre er voor zorgde, dat men terdege begreep in de „ville lumière" te zijn.

Vrijdag's om 9 uur werd de vergadering geopend met toespraken van Hipwell, namens de Parijsche leden der E.O.S., van Quintéro als president van de S.F. d'O.D.F. en van Villain als algemeen voorzitter.

De laatste bepleitte onder meer internationale met *nationale* samenwerking en wees daarbij op het resultaat van de thans bereikte gecombineerde vergadering van de internationale E. O. S. met de Fransche Vereeniging.

Persoonlijk ben ik geneigd die combinaties minder gelukkig te achten, vanwege de talenmoeilijkheid. De nationale taal zal dan steeds zoo sterk overheerschen, dat degenen die haar niet machtig zijn zich min of meer verloren voelen, hetgeen op den duur afbreuk zou moeten doen aan de neiging die vergaderingen te bezoeken.

Het programma bevatte verscheidene belangrijke voordrachten, waarbij o.a. de Nevrezé, zijn „Fiche d'Examen Facio-Ma-

xillo-Dentaire" toelichtte, dat beoogt — evenals het bekende boekje van K o r k h a u s — den student te leeren een grondig onderzoek in te stellen, alvorens te komen tot diagnose en therapie.

H e r b s t (Bremen) verblufte de vergadering met een voordracht over zijn wijze van regulatie, die daarin bestaat, dat hij de modellen (die hem eventueel door collega's worden toegezonden) zóó uitzaagt, dat hij nieuwe modellen vormt naar den stand zooals het eindresultaat volgens zijn meting wezen moet; daarop een apparaat maakt waarvan de kracht nul is, en nu dit apparaat in den mond inbrengt in het vaste geloof en vertrouwen, dat na verloop van meer of minder maanden het eindresultaat gelijk zal zijn aan den stand van het laatstbedoelde model.

Op de hem gestelde vragen hoe hij dien stand uitsluitend op modellen kon beoordeelen zonder eventueel grove fouten te maken; wat de gevolgen waren met het oog op resorptie; hoe het stond met de pijn, die „wellicht" bij dit systeem kon optreden en of de grootte van den uit te oefenen druk dan in het geheel geen rol speelde, kreeg men zulke vage antwoorden, dat ik niet geloof, dat de aanwezigen voor deze methode erg enthousiast geworden zijn.

Prof. P o n t (Lyon) resumeerde zijn reeds een vorig jaar gehouden voordracht over den invloed van de erfelijkheid in de Orthodontie teneinde de discussie over dit onderwerp in te leiden. Ofschoon verscheidene leden aan die discussie deelnamen, werden nieuwe gezichtspunten niet te berde gebracht.

Voorts werden in een aantal voordrachten methodes aangegeven om de fouten aan de verschillende apparaturen verbonden, zooveel mogelijk op te heffen, waaruit onder meer de conclusie kan worden getrokken, dat de moderne apparatuur niet alleen nog vele moeilijkheden, maar ook vele gevaren in zich bergt.

Zeer belangrijk was de voordracht van de C o s t e r (Brussel) over „de diagnostische methodes in de Orthodontie", waarbij hij aan de hand van een zeer uitgebreid en volledig overzicht tot de conclusie komt, dat een wetenschappelijke diagnose nog niet gesteld kon worden en het de vraag is of dit ooit het geval zal zijn, omdat het probleem zich beweegt op het gebied, dat zoowel van mechanischen, als van morphologischen, biologischen, physio-dynamischen en medischen aard is.

Vooraf van het laatste onderdeel weten wij nog maar bitter weinig. De bestaande classificaties zijn of onvolledig, zooals die

van Angle en Simon of zijn niets anders dan een nomenclatuur!

Wat die nomenclatuur betreft, werd — als zoo vaak reeds — de opmerking gemaakt, dat de eindelooze reeks terminologiën, fnuikend dreigde te worden voor den vooruitgang van de Orthodontische wetenschap, omdat vooral internationaal, men niet meer wist wat de ander bedoelde of waar hij het over had.

Besloten werd een commissie te benoemen (Korkhaus, Quintéro, Rowlett, Nord) die in overleg met een desbetreffende commissie uit de F.D.I. zal trachten — evenals dit voor de Parodontose is geschied — te komen tot een standaard nomenclatuur, teneinde het zoodoende mogelijk te maken begripsverwarring te voorkomen.

Laat ons hopen dat het gelukken zal!

De Zaterdagmiddag was gewijd aan de altijd belangwekkende „table-clinics”, terwijl eenige Parijsche collega's een aantal patiëntjes demonstreerden met apparaten in situ.

De gezelligheid werd verder betracht aan gezamenlijke lunches, één aangeboden door de E.O.S. en één door de Fransen en aan een geanimeerd banquet, waar wel veel gepraat, maar ditmaal eens niet „gespeecht” werd, een ware opluchting voor velen!

Besloten werd het volgend jaar in Den Haag bijeen te komen, vermoedelijk aansluitende aan de vergadering van de American Dental Society of Europe omstreeks Pinksteren.

Bij de Bestuursverkiezing werd ondergeteekende Voorzitter, E. J. van den Berg, vice-voorzitter, Cale Matthews en O. Henry werden resp. herbenoemd als secretaris en penningmeester.

Met een „tot weerziens in Holland” werd Zaterdag's om zes uur de goed bezochte vergadering gesloten.

CH. F. L. NORD.